

ΤΡΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Το Τρίο Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε το 1994. Οι τρεις καλλιτέχνες εμφανίζονται μαζί σε συναυλίες μουσικής δωματίου, κονσέρτα με ορχήστρες, καθώς και σε σεμινάρια μουσικής δωματίου. Το ρεπερτόριό τους περιλαμβάνει έργα διαφορετικών ρευμάτων και τάσεων της μουσικής δωματίου, ενώ ασχολούνται ιδιαίτερα και με τη σύγχρονη μουσική.

Εύη Δελφινόπουλου, βιολί

Σπούδασε βιολί στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και στην Ανώτατη Ακαδημία του Graz της Αυστρίας. Έχει εμφανιστεί σε ατομικά ρεσιτάλ και σε συναυλίες μουσικής δωματίου καθώς και ως σολίστ με την συμφωνική ορχήστρα του Graz, την Κ.Ο.Θ., την Σ.Ο.Δ.Θ. και με ορχήστρες μουσικής δωματίου στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Διετέλεσε κοντσερτίνο της ορχήστρας Alpen-Adria και της Σ.Ο.Δ.Θ. Είναι μέλος της Κ.Ο.Θ. και του «Τρίο Θεσσαλονίκης». Από το 1994 είναι καθηγήτρια βιολιού στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης.

Δημήτρης Πάτρας, βιολοντσέλο

Ο Δημήτρης Πάτρας, γεννημένος στη Θεσσαλονίκη. Συγκαταλέγεται στους σημαντικότερους Έλληνες ερμηνευτές της γενιάς. Αφού ολοκλήρωσε τις μουσικές του σπουδές κοντά σε διακεκριμένους σολίστ και παιδαγωγούς όπως ο F.J. Sellheim και A. Navarra, ξεκίνησε την καριέρα του με εμφανίσεις στις μεγαλύτερες αίθουσες συναυλιών της Ελλάδος και της υπόλοιπης Ευρώπης. Το ρεπερτόριο του καλύπτει ένα μεγάλο εύρος μουσικών δημιουργιών, από το μπαρόκ μέχρι τα τελευταία έργα των σημαντικότερων συνθετών της εποχής μας, μερικά από τα οποία έχουν γραφτεί ειδικά για τον ίδιο. Εκτός από τις πολυάριθμες εμφανίσεις του σε συναυλίες ατομικές, μουσικής δωματίου αλλά και ως σολίστ με μεγάλες συμφωνικές ορχήστρες, έχει επίσης συμμετάσχει ως σολίστ βιολοντσέλου σε παραστάσεις σύγχρονου θεάτρου, σύγχρονου χορού και multimedia performances. Διετέλεσε επί δεκαεπταετία Α΄ κορυφαίος σόλο βιολοντσέλιστας στην Κ.Ο.Θ.. Παράλληλα με τις εμφανίσεις, η αγάπη για την Τέχνη του τον οδήγησε στη διδασκαλία. Διδάσκει σε σημαντικά διεθνή master classes σε όλον τον κόσμο, συμμετέχει σε κριτικές επιτροπές διεθνών διαγωνισμών και είναι Υπεύθυνος Τμήματος Βιολοντσέλου στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης. Τα τελευταία δεκαέσσερα χρόνια είναι καθηγητής βιολοντσέλου στο Τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Έχει ιδρύσει το σύνολο βιολοντσέλου "Violoncellissimo".

Μαριλένα Λιακοπούλου, πιάνο

Γεννημένη στη Θεσσαλονίκη, σπούδασε πιάνο στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης. Μετά την αποφοίτηση της, συνέχισε τις σπουδές της δίπλα στους Ντόρα Μπακοπούλου (Αθήνα) και Bernard Ringeissen (Παρίσι). Ήδη από τα χρόνια των σπουδών της η Μαριλένα Λιακοπούλου στράφηκε με ζωηρό ενδιαφέρον στα έργα μουσικής δωματίου. Παρόλο που συχνά εμφανίζεται σε σόλο ρεσιτάλ και ως σολίστ με ορχήστρες, ακολουθεί μια πλούσια καριέρα στο χώρο της μουσικής δωματίου, συμπράττοντας με εξέχοντες καλλιτέχνες από όλο τον κόσμο. Το ρεπερτόριο της καλύπτει μια ευρεία γκάμα έργων για σόλο πιάνο, κονσέρτων και έργων μουσικής δωματίου. Είναι μέλος του Τρίο Θεσσαλονίκης, κατέχει τη θέση της Α΄ κορυφαίας στο πιάνο στην Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης και παίζει την βάρβιτο στο συγκρότημα αρχαίας ελληνικής μουσικής «Ορφεία Αρμονία». Παράλληλα με τη μουσική σταδιοδρομία της, η Μ.Λιακοπούλου ακολούθησε νομικές σπουδές, με μεταπτυχιακό δίπλωμα στο Δίκαιο της Τέχνης.

ΚΡΑΤΙΚΗ
ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ
ΠΡΩΙΝΑ

‘Τρίο Θεσσαλονίκης’

6 Μαΐου 2018

Εύη Δελφινόπουλου (βιολί) | Δημήτρης Πάτρας (βιολοντσέλο)

Μαριλένα Λιακοπούλου (πιάνο)

Πρόγραμμα:

Κλωντ Ντεμπυσύ (1862-1918): Πιάνο τρίο σε σολ
μείζονα
Μωρίς Ραβέλ (1875-1937): Τρίο για πιάνο, βιολί και
τσέλο
Πιοτρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι (1840-1893): Τρίο σε λα
ελάσσονα

Επιμέλεια εντύπου: Νίκος Κυριακού

www.tssο.gr

ΚΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Αίθουσα Συναυλιών Κ.Ο.Θ.
«Σόλων Μιχαηλίδης»
Λεωφ. Νίκης 73

Ώρα έναρξης: 12.00

Είσοδος: 10€
Μειωμένο: 5€

Προώληση εισιτηρίων:
Εκδοτήριο ΚΟΘ, Λ. Νίκης 73
τηλ. 2310 236990 & από το www.tssο.gr

Κλωντ Ντεμπυσσύ (1862-1918): Πιάνο τρίο σε σολ μείζονα

Andantino con moto allegro, Scherzo-Intermezzo: Moderato con allegro, Andante espressivo, και Finale: Appassionato

Το πρώιμο Τρίο για πιάνο σε Σολ μείζονα (L.3) του Κλωντ Ντεμπυσσύ γράφτηκε το 1880, όταν ο δεκαοκτάχρονος συνθέτης διέμενε στην οικία της Νεντάζντα φον Μεκ (τη γνωστή πάτρωνα του Τσαϊκόφσκι) στην ιταλική πόλη Φιέζολε.

Το εναρκτηρίο τμήμα απέχει πολύ από το να χαρακτηριστεί ως φόρμα σονάτας όπως αυτή ήταν γνωστή το 19ο αιώνα. Ίσως η πιο γοητευτική μουσική στο Τρίο βρίσκεται στο σχετικά σύντομο Scherzo. Παρά τις φανερές επιρροές από τον Σούμαν, και παρότι η ελαφριά μελωδία του Andante espressivo που ακολουθεί και ο τρόπος με τον οποίο αυτή περνά απευθείας στο βιολί μετά την εμφάνισή του στο τσέλο φαίνεται κάπως επιηδευμένος, τα διαρκώς κινούμενα *argeggio* του μεσαίου τμήματος του μέρους αναπόφευκτα θυμίζουν το προηγούμενο σιλι πιανιστική γραφής συνθέτη (Clair de lune κ.λ.π.). Το ασταθές αρμονικό περιβάλλον του Finale και τα καλοδουλεμένα μοτίβα, παράλληλα με την αποδυνάμωση του ρυθμού και τη μετάβαση σε απρόσμενες τονικότητες προμηνύει το μελλοντικό ύφος του Ντεμπυσσύ μέσα από την τάση του να διερευνά τρόπους υπέρβασης των παραδοσιακών αρμονικών τύπων.

Ο μουσικοκριτικός Χάρολντ Σόνμπεργκ έχει γράψει για το τρίο: «Πρόκειται για πρωτόλειο έργο του Ντεμπυσσύ. Μπορείτε να διασκεδάσετε βάζοντάς το σε φίλους να ακούσουν και να ζητήσετε να αναγνωρίσουν τον συνθέτη. Τίποτε στη μουσική δεν υποδηλώνει Ντεμπυσσύ. Είναι γλυκό και συναισθηματικό. Ό,τι πρέπει για το σαλόκι.».

Μωρίς Ραβέλ (1875-1937): Τρίο για πιάνο, βιολί και τσέλο

Moderé, Pantoum (αρκετά ζωηρά), Passacaille (πολύ αργά), Final (ζωηρά)

Το τρίο για πιάνο, βιολί, και τσέλλο, του Μωρίς Ραβέλ γράφτηκε το 1914, και είναι αφιερωμένο στον Αντρέ Ζεντάλζ, καθηγητή αντίστιξης του συνθέτη. Ο συνθέτης, όντας ο ίδιος Βάσκος κατά το ήμισυ, ο καλοκαίρι του 1914 συνεργάστηκε με τη βασιλική κοινότητα της πόλης του Σαιν Ζαν ντε Λυζ, όπου και ξεκίνησε να συνθέτει το τρίο, παράλληλα με ένα κοντσέρτο για πιάνο. Παρότι το όλο εγχείρημα τελικά εγκαταλείφθηκε εξαιτίας του πολέμου, ο Ραβέλ συνέχισε να συνθέτει το τρίο, στο οποίο έδωσε μια «βασική» κατεύθυνση. Το πρώτο μέρος είναι μια παραλλαγή της φόρμας σονάτας. Το κύριο θεματικό του υλικό αντλείται από τη βασική λαϊκή μουσική και ρυθμικά οστινάτι που ηχούν στο αυτί ακόμη και μετά την εμφάνιση του δεύτερου θέματος. Η σύντομη ανάπτυξη οδηγεί σε μια επίσης σύντομη επανέκθεση και στην κόντα, όπου το οστινάτο περνά στα χαμηλότερα ρετζίστρα του πιάνου ώσπου σταδιακά σβήνει. Το δεύτερο μέρος που έχει την τυπική μορφή σκέρτσσο – τρίο, ξεφεύγει από τις βασικές μελωδίες και έχει έναν περισσότερο γαλλικό χαρακτήρα. Ο τίτλος *pantoum* αναφέρεται σε ένα είδος μαλαισιανής ποίησης με την οποία πειραματιζόνταν πολλοί Γάλλοι ποιητές εκείνη την περίοδο, αλλά ο Ραβέλ εδώ εξερευνά τη μουσική υπόσταση της ποίησης αυτής. Το τρίτο μέρος πρόκειται για μια πασσακάλια, όπου ένα οκτάμετρο πρότυπο επαναλαμβάνεται διαρκώς, αλλά όχι πάντα πιστά, ακολουθεί δεύτερο θεματικό υλικό που σταδιακά οδηγεί το τρίτο μέρος σε μια κορύφωση, ώσπου στο τέλος η ένταση μειώνεται διαρκώς και σβήνει.

Η συνήθεια του Ραβέλ να αλλάζει διαρκώς τη μετρική ένδειξη είναι εμφανής στο φινάλε του έργου, στο οποίο αντιπαράθενται τα επταμερείς με τετραμερείς ρυθμούς. Χαρακτηριστικό είναι το φινάλε του έργου, το οποίο επίσης διέπεται από την αρχή της φόρμας σονάτας αλλά σε παραλλαγμένη μορφή της, με μια πιο ελεύθερη παράθεση των μουσικών θεμάτων, και τα γεμάτα ένταση τελευταία μέτρα με τις εκτενείς τρίλιες στα έγχορδα και τους κρουστούς ήχους του πιάνου.

Πιοτρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι (1840-1893): Τρίο σε λα ελάσσονα

Pezzo elegiaco (Moderato assai – Allegro giusto), και Variazione finale e coda

Το τρίο σε λα ελάσσονα (Op. 50) του Πιοτρ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι συντέθηκε στη Ρώμη κατά την περίοδο Δεκεμβρίου του 1881 και Ιανουαρίου του 1882. Ο Τσαϊκόφσκι αφιερώνει το τρίο στη μνήμη ενός σπουδαίου καλλιτέχνη, αναφερόμενος στον Νικολάι Ρουμπινστάιν, στενό του φίλο και μέντορα, που είχε πεθάνει το Μάρτιο του 1881. Είναι το μοναδικό έργο του συνθέτη με αυτόν τον συνδυασμό οργάνων. Η πρεμιέρα του έγινε στις 30 Οκτωβρίου του 1882 στη Ρωσική Μουσική Κοινότητα στη Μόσχα, με πιανίστα τον Σεργκέι Τανιέιβ.

Το έργο *pezzo elegiaco* αποτελεί ένα σκοτεινού χαρακτήρα συμβατικό πρώτο μέρος με ένα εξαιρετικό σόλο του τσέλου ως εισαγωγή, υλικό που στο τέλος επιστρέφει με το χαρακτήρα ενός πένθιμου εμβατηρίου. Το δεύτερο μέρος είναι πιο ασυνήθιστο: ξεκινά με μια κλασικίζουσα μελωδία, κι έπειτα προχωρά σε έντεκα παραλλαγές, πρακτική που ο Τσαϊκόφσκι εφαρμόζει και στις Παραλλαγές πάνω σε ένα ροκοκό θέμα για τσέλο. Έχει ειπωθεί ότι οι παραλλαγές αντιπροσωπεύουν σκηνές από τη ζωή του Ρουμπινστάιν. Αφού παραλλάσσει το θέμα σε όλο και πιο εκστατικά ύψη, έπειτα η ενδέκατη παραλλαγή, που ουσιαστικά συνιστά το δεύτερο μέρος του τρίο. Το θέμα, που κατά το πρότυπό του βρισκόταν σε μείζονα τονικότητα, επανέρχεται στην αρχική τονικότητα της λα ελάσσονας, αποκτώντας ακόμη μεγαλύτερη βαρύτητα, και το έργο ολοκληρώνεται με ακόμη ένα πένθιμο εμβατήριο.

Το τρίο για πιάνο είναι αδιαμφισβήτητο το πιο δύσκολο πιανιστικό έργο του Τσαϊκόφσκι. Παρόλα αυτά, παραμένει δημοφιλές μέχρι και σήμερα για τη λυρική του και τον πένθιμο χαρακτήρα του.

Γιώργος Μαγαλιός, συνθέτης, φοιτητής Τ.Μ.Ε.Τ.